

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123383152/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

En Formiddag i September drev han ind gennem Studenter-samfundets Port, kom langsomt op ad Trappen for at holde Hjerteslaget roligt og stod et Øjeblik udenfor Døren og stirrede paa den store, hvide Plade. „Studentersamfundet“ stod der med sort Skrift tværs over den. Jørgen tog forsigtigt i Laasen og kom ind i en Entre, hvor et Par Hatte og Huer hang paa Vægknagerne, og fire fem Stokke stod i et gult Stativ. Der var ikke et Menneske. En Dør var overklisset med skrevne Papirstykker og en stor trykt Sessionsplakat; paa de skrevne stod der om Undervisning og Manuduktion. Jørgen gav sig Tid og læste et Par af dem igennem, hængte saa sin Hat, strøg op i Haaret og rettede paa den lidt runde Ryg og gik videre, ind i de smaa trange Værelser, som Strædet udenfor kun laante sparsomt Lys.

Der sad en sammenkrøben ældro Mandsling ganske alene i det første. Han vendte Ryggen til Jørgen og dukkede en Gang imellem Hovedet ned og krummede sig tættere sammen; og hver Gang hørte Jørgen en slubrende Lyd.

Fløjdørene ind til Naboværelset stod paa vid Gab, og der kom Stemmer der inde fra. Jørgen gik forsigtigt hen og kikkede ind. Der sad fire ovre i en Sofa, og ved Bordet midt paa Gulvet fangede han en skægløs Profil, som talte med tynd Stemme, og ligeoverfor den et tykt sort Skæg. Han gik ikke der ind, men satte sig hen ved Bordet hos Mandslingen, som netop havde to Fingre og en Bollestump nede i en Sjat Kaffe. Mandslingen saa slet ikke paa ham, men fik Koppen op til Munden, lænede sig bag over med et Ryk og sultede Sjatten i sig. Saa satte han Koppen, drejede Ansigtet om mod Jørgen, stirrede paa ham som en dagblind Ugle, drejede Ansigtet bort igen og rejste sig og gik paa store, slæbende Fødder.

Jørgen tog en Avis, som laa paa Bordet, og satte sig til rette i Sofakrogen, lænede sig helt tilbage i den, for at ingen skulde lægge Mærke til ham. Han følte sig saa lille af Vækst under Stemmerne inde fra Naboværelset.